Το έχει πεί η Πίτσα Παπαδοπούλου, τριάντα χρόνια πριν, ερμηνεύοντας τους στίχους της Βάσως Αλαγιάννη σε ένα εξαίσιο ερωτικό τραγούδι. Είναι το χασάπικο «που πάει η αγάπη όταν όταν φεύγει». Στην τελευταία αράδα της πρώ της παραγράφου λοιπόν, η στιχουργός, βάζει και άλλο ένα επίκαιρο θέμα γράφοντας: *«σαν να 'χει χάσει πια η λέξη την ουσία».*

Αυτό σκέφτηκα, αντικρίζοντας τον Έλληνα πρωθυπουργό, να επισκέπτεται τον Λευκό Οίκο, να χαιρετά τον Αμερικανό πρόεδρο, ενώπιον της ατσαλάκωτης φρουράς των κεκαρμένων εν χρω (jearhead στα αμερικάνικα - σύρριζα στην καθομιλουμένη νεοελληνική) πεζοναυτών και ακολούθως να συζητά επί δίωρο μαζί του. Αντιλαμβάνομαι, ασφαλώς, ότι πολιτική και διπλωματία είναι η Τέχνη του εφικτού. Καταλαβαίνω, επίσης, ότι πιο ξελογιάστρα συνθήκη από την εξουσία δεν υφίσταται.
Αλλά:

Εντάξει ο ένας. Επιχειρηματίας είναι, και στις μέρες μας κάποιο μειοψηφικό ποσοστό του Αμερικάνικου εκλογικού σώματος, καθώς ούτε ένας στους δυο ψηφίζει, τον έχρισε πλανητάρχη. Έτσι, είπε να κάνει καμιά δουλειά ο άνθρωπος. Να πουλήσει κανά α(ε)ροπλανάκι. Έστω τις αναβαθμίσεις για τα περίφημα F16 μας. Όχι κάτι σπουδαίο. Κάποια δυο κάτι δισ. λέει ο ίδιος, 1,1 ένα λέμε εμείς. Θα τα βρούμε.

Για αυτό και λέξη για την εξ ανατολών γείτονα. Διότι αν υποτεθεί ότι τα βρίσκουμε με τα μεμέτια και τον Σουλτάνο τους, τι να τα κάνουμε τα ρημάδια τα εφ 16; Θα τα δίναμε τα ωραία μας τα χρήματα κάπου αλλού. θα τρώγαμε περισσότερα σουβλάκια και θα πίναμε περισσότερα ούζα, όπως μας κατηγόρησε και ο δεξιούρης Ολλανδός βουλευτής Γκέρντ Βίλντερς. Θα σενιάριαμε και καμιά συμφωνία με τους Μωαμεθανούς, να μαδάμε ομού και ήσυχα τους βόρειους που έρχονται να κάψουνε τα δέρματά τους στα κατακαλόκαιρα του αρχιπελάγους. Και θα ησυχάζαμε. Παραμυθένιο ακούγεται, αλλά έχουμε ζήσει κάτι τέτοια.

GOD BLESS
AMERICA
ΑρκάS